

klart, naar der siges, at enhver af disse Sygdomme kan blive Genstand for Nedslagning. Men lad nu være med det. Jeg er ikke saa bange derved, men det vækker en Forventning i Befolkningen, som let vil blive stuffet, thi 4 af de 6 af disse Sygdomme, som kaldes farlige og smitsomme, nødvendiggør i Virkeligheden i Reglen ikke nogen Nedslagning; det vil kun være ganske undtagelsesvis, og det er det farlige ved Bestemmelsen. Ministeren kan nok tage Ansvar for den Slags Bestemmelser, og fra Ministerens Synspunkt kan jeg ikke have noget imod at vedtage Vædringsforslaget under Nr. 11 om, at man kan slaa ned i alle Tilfælde, hvor der er smitsomme Sygdomme til Stede, men det vil vække Forhaabninger hos Befolkningen. Det er jo nemlig en meget nem Udvej for Befolkningen at kunne saa Nedslagning, naar der udbryder saadan smitsom Sygdom, men det er dog ganske klart, at det er en Udvej, man kun skal vælge, naar det er nødvendigt og kan gøre den tilsvarende Nytte. Derfor har jeg nogle Betæneligheder med Hensyn dertil, men jeg vil ikke anse det for nogen særlig Ulykke, hvad enten man kommer til det ene eller det andet. Jeg mener saaledes, at man lige saa gerne kunde vedtage Vædringsforslaget under Nr. 11 som Vædringsforslaget under Nr. 9. I Vædringsforslaget under Nr. 11 er Reglen ført ud i sin Konsekvens.

I Vædringsforslaget under Nr. 10 er Tallet 5 foreslaaet rettet til 4. 5 Uger indskrænkes til 4. I Tilfælde af SniveSygdomme skal vedkommende efter 4 Uger kunne forlange, at den vedkommende Hest bliver nedslagen. Jeg vil her tillade mig at bemærke, at efter at der nu ogsaa overfor SniveSygdommen er fremkommet et nyt diætetisk Middel, som hedder Mallein, vil det i ethvert Tilfælde være nødvendigt, hvis man skal gaa til en kortere Frist end Regeringsforslaget, at saa Bemyndigelse til at kunne anvende dette Middel for at konstatere, om vedkommende Dyr lider af SniveSygdommen eller ej. Kan det gøres saaledes, følger det af sig selv, at man noget bedre kan gaa til at forlorte Fristen for de Ugers Vedkommende, som der i det hele taget kan være Tale om at fastsætte her.

Under Nr. 12 er der af et Mindretal stillet et Vædringsforslag om, at Burderingsmændene skulle være: Een valgt paa 3 Aar ad Gangen af det kommunale Raad tillige med en Suppleant, de to andre vælges i hvert enkelt Tilfælde, een af Politimesteren og een af Ejeren. Jeg vil meget indstændig fraraade at vedtage dette Forslag, fordi man derved kommer ind paa et helt andet Synspunkt for Erstatningsvædselen, end man hidtil har gjort gældende. Man vil der komme ind paa Spørgsmaalet om Interesser, som skulle varetages, naar Ejeren selv skal være med til at vælge Takstationsmand for sine Dyr, og ogsaa Kommunen skal være med dertil. Jeg tror, det vil være meget uheldigt at komme ind derpaa. Jeg har bemærket det ved andre Lejligheder, ved Jærnbaneanlæg f. Eks., hvor det dog var mindre farligt end her ved Dyresygdomme. Jeg vil meget fraraade, at vedtage dette Forslag, og jeg tror ikke, der vil kunne være Tale om at beholde det i den endelige Lov.

Jeg kommer nu til en Række Vædringsforslag under Nr. 13, 14 og 15, der gaa ud paa at fastsætte Erstatningen. I det ene Tilfælde foreslaar et Flertal $\frac{2}{3}$ rettet til $\frac{1}{2}$, og i Nr. 14 foreslaar næsten det samme Flertal — dog med Undtagelse af et enkelt æret Medlem (Paulin), som heldigvis har faaet Betæneligheder — hele Erstatningen udredt af Statskassen, og saa kommer der under Nr. 15 et Vædringsforslag af et Mindretal, som vil nøjes med, at „Halvdelen af“ ændres til „ $\frac{2}{3}$ af“ og „Halvdelen paa“ til „ $\frac{1}{3}$ paa“. Jeg tror, det vil være rigtigst at blive staaende ved Lovforslagets Bestemmelser. Men jeg skal ikke lade mig friste for Djæblikket til at udtale mig stærkt om disse Ting, som formodentlig ville blive Genstand for Forhandling mellem Tingene. Kun om Nr. 14 kan jeg sige, at der aldrig vil kunne blive Tale om at gaa ind paa, at hele Erstatningen skal udredes af Statskassen. At lade den udrede af Amtsrepartitionsskassen har Betydning i to Retninger, for det første har det Betydning, at Landbruget, som jo væsentlig bidrager til Amtsskassen, dog tager nogen Del i Erstatningen for den Stads, som sker paa Landbruget, og for det andet har det Betydning, at den mindre Kreds kommer til at tage Del sammen med Statskassen i Erstatningens Udredelse. Stulde der blive taget den Bestemmelse, at Statskassen skal udrede hele Erstatningen i den Slags Tilfælde — og det finder ikke Sted i andre Tilfælde — maa man gaa til langt strengere Regler for Erstatningens Størrelse, thi ellers vilde man komme til at leve lystig i Landet. Det er jo en almindelig Opsattelse, at naar Statskassen skal betale, gør det ikke saa meget. Ganske vist er det en fast Opsattelse, men den er almindelig, og derfor er det nødvendigt, at den vedkommende Amtskommune kommer til at tage Del i Erstatningens Udredelse, ellers vil der ingen Ende blive paa Erstatningen. Jeg er sikker paa, at d'Err. aldrig kunne sætte igennem, at hele Erstatningen skal udredes af